

Zbyšek Raška

JEŘABINA

z ničeho nic něco nikdy nezačíná
z toho nevyroste ani jeřabina
taky musí začít hezky od semínka
jako nemluvně co v noci tiše spinká

jako nemluvně co jindy ale křičí
a rodičům nervy noc za nocí ničí
jako nemluvně co při tom stále roste
a jednou až přijdou na návštěvu hosté

poprvé jim báseň recitovat bude
o tom že ho máma ochraňuje všude
a o tom že táta ... že je na něj spoleh
trochu z toho na mě možná smutek doleh

protože to dítě ať muž nebo žena
zestárne a uschne jako v záři sena
a navíc ho možná najdou v bejbyboxu
a táta se spolčí s kamarády koksu

raději se tedy vrátím k jeřabině
co je víc než příběh promítaný v kině

přivezla ji kdysi jedna moje teta
co má nejspíš jasno kde je konec světa
že ten konec totiž zkrátka nikde není a že nemá cenu čekat na znamení

přivezla nám tedy malou sazeničku
bylo jaro a tak byla jenom v tričku
a já ... taky v šortkách ... vykopal jsem díru
v naději že víc se dozvím o vesmíru

a teta tu malou svěží jeřabinku
zasadila sama a řekla mi: „synku
tahle jeřabina bude tady léta
živit bobulkami všechno co tu létá

všechny malé ptáčky co bobule zobou
co nás provázejí jakoukoli dobou ...“

a ta moje teta vážně pravdu měla
ať už se tu strhla sebevětší mela
ptáčkové vždy tiše počkali si až se

jeřabina zjara zaskví ve své kráse

a počkali v létě až se z květů stanou
bobulky co v srpnu rudým ohněm vzplanou
a čekali ještě až dozrají zcela
aby síla z nich jim v zimě vydržela

a pak náhle během odpoledne v tichu
měli všechnu sílu jeřabiny v břichu

jenže čas nás všechny dohromady pojí
jedněm rány dává druhým rány hojí

a ta jeřabina ... bavila se léta ...
tím jak na ní kosík přistane a vzlétá
a nebo jak dlouho jen tak tiše sedí
a ... jako já někdy ... jenom tak si medí

všechno ale končí nic netrvá věčně
a tak uschly větve této kdysi slečně
této jeřabině co tu s námi žila

než mě probudila motorová pila

řvala až se třásly v oknech závěsy
řvala jak se říká: „jako na lesy ...“
a ten dnes už suchý starý mrtvý keř
nepotěší víckrát létající zvěř

protože ten chlap ji řízl u země
nevypadal při tom vůbec tajemně
trvalo mu prostě jen půl hodiny
skolit jeřabinu z naší rodiny

bude mi tu chybět jak tam za plotem
byla propojená s naším životem ...

vím že něco končí něco začíná
vyroste tu časem jiná rostlina

jenže v mojí mysli bude kvést a zrát
tahle jeřabina ...
co jsem ji měl rád

(22. 4. 2018)